

Χρήστου Χριστοδούλου, θεολόγου

Η Πεντηκοστή, γενέθλια ημέρα της Εκκλησίας

Η μεγάλη γιορτή της Πεντηκοστής, 50 ημέρες μετά την λαμπροφόρο Ανάσταση του Χριστού, υπενθυμίζει σε κάθε Χριστιανό την ιστορικά γενέθλιο ημέρα της Εκκλησίας. Έλαβε χώρα στο υπερώο της Ιερουσαλήμ, όπου έγινε και ο Μυστικός Δείπνος, που κατά την παράδοση ήταν το σπίτι της Μαρίας, μητέρας του Ιωάννη, του μετέπειτα γνωστού ως **Μάρκου του Ευαγγελιστή**. Κατά παραγγελία του Κυρίου, οι πιο στενοί μαθητές του, συμπεριλαμβανομένης και της Θεοτόκου, περί τα 120 άτομα, έμεναν συγκεντρωμένα εκεί, περιμένοντας την πραγματοποίηση της υποσχέσεως του Χριστού, ότι θα στείλει στον κόσμο, τον **Παράκλητο**, το Άγιο Πνεύμα, το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος.

Η ημέρα της Πεντηκοστής, 50 ημέρες μετά το Ιουδαϊκό Πάσχα ήταν και για τους Εβραίους μεγάλη ημέρα, διότι κατ' αυτήν εόρταζαν την **παράδοση του νόμου στον Μωϋσή εκ μέρους του Θεού**, στο όρος Σινά. Ήταν η ημέρα που ο Θεός κατέβηκε με αστραπές και βροντές και **έγραψε με πύρινα γράμματα** τις εντολές Του πάνω σε λίθινες πλάκες, τις οποίες παρέλαβε ο Μωϋσής. Λόγω της εορτής της Πεντηκοστής ήσαν συγκεντρωμένοι στα Ιεροσόλυμα πλήθος Ιουδαίων, από όλα τα μέρη της γης (βλ. Πραξ. β' 5).

Την ημέρα αυτή το Πανάγιο Πνεύμα κατέρχεται στον κόσμο υπό μορφή **«βιαίας πνοής»** (δηλ. ισχυρού ανέμου), η οποία **«έπλήρωσεν τόν οίκον οὔ ἦσαν καθήμενοι»** δηλ. γέμισε το σπίτι όπου κάθονταν οι μαθητές. Τότε, **«ῶφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός»** δηλ. εμφανίστηκαν **γλώσσες που έμοιαζαν με φωτιά**, οι οποίες μοιράστηκαν και κάθισαν από μία στον καθένα από τους Αποστόλους. Όλοι, πλημμύρισαν από Άγιο Πνεύμα και άρχισαν να μιλούν σε άλλες γλώσσες, ανάλογα με την ικανότητα, που τους έδινε το Άγιο Πνεύμα. Το δε παράδοξο ήταν ότι το πολυπληθές και πολυεθνικό ακροατήριο που

συγκεντρώθηκε έξω από το σπίτι, άκουγε παραδόξως ο καθένας την δική του γλώσσα ή διάλεκτο. Με αυτόν τον τρόπο **το Άγιο Πνεύμα άνοιξε την πύλη της νέας Εκκλησίας του Χριστού στα έθνη** και έγινε η μεγάλη δύναμή της.

Ο Ιησούς Χριστός, μετά το σωτήριο Πάθος Του, την λαμπροφόρα Ανάστασή Του και την ένδοξη Ανάληψή του στους ουρανούς, με την οποία **κατέστησε την δοξασμένη πλέον ανθρώπινη σάρκα, συμμετοχή της ζωής της Αγίας Τριάδος**, ολοκλήρωσε το έργο Του επί της γης με την αποστολή του Αγίου Πνεύματος, στους μαθητές Του και στην Εκκλησία Του. **Το έργο του Χριστού συνεχίζεται πλέον επί της γης, υπό του Αγίου Πνεύματος.**

Η Πεντηκοστή επομένως, με την κάθοδο και την παραμονή του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο, αποτελεί το **πλήρωμα του σωτηριολογικού έργου** του Χριστού στην γη, διότι με την βοήθεια και την συνέργεια του Αγίου Πνεύματος, **η μαρτυρία του Χριστού** (βλ. Αποκ. α' 1, 2) **θα φθάσει και θα κηρυχθεί έως τα πέρατα της γης** (Πραξ. α' 8).

Το Άγιο Πνεύμα ενώνει τους ανθρώπους

Στο πρώτο βιβλίο της Παλ. Διαθήκης στη Γένεση, αναφέρεται το περιστατικό της **Κατασκευής του Πύργου της Βαβέλ** [\[1\]](#) (Γεν. ια' στιχ. 19). Οι άνθρωποι εκεί, μέσα στην **αυτονομία** και στην **υπεροψία** που τους διακατείχε, αποφάσισαν να κτίσουν έναν πύργο τόσο υψηλό, που να φθάνει μέχρι τον ουρανό. Ο Θεός όμως, επενέβη και τιμώρησε την υπερηφάνεια και έπαρσή τους, προκαλώντας σύγχυση στις γλώσσες τους. Η ασυνεννοησία λοιπόν που επεκράτησε με την σύγχυση των γλωσσών, κατέστησε αδύνατη την πρόοδο του έργου, το οποίον εγκαταλείφθηκε. Στο κοντάκιο της εορτής της Πεντηκοστής αντιπαραβάλλεται το γεγονός αυτό με το γεγονός της Πεντηκοστής (κάθοδος του Αγίου Πνεύματος στη γη): Το κοντάκιο της εορτής της Πεντηκοστής λέει «**Ότε καταβάς τās γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν έθνη ό ο Ύψιστος. Ότε του̑ πυρός τās γλώσσας διένειμεν, εις ένότητα πάντας έκάλεσεν καί συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεῦμα**»

Η κάθοδος του Αγίου Πνεύματος εγκαινιάζει μια νέα περίοδο χάριτος στην γη, όπου ο Θεός καλεί δια του Αγίου Πνεύματος εις ενότητα όλους τους ανθρώπους. **«Μέ τίς γλώσσες ό Θεός διεμέρισε τό ανθρώπινο γένος καί μέ τίς γλώσσες πάλι τό ένωσε»** λέει ο Αγ. Σεβήρος Αντιοχείας.

Το γεγονός του Πύργου της Βαβέλ, δείχνει ότι η «**αμαρτία**» ως **κατάσταση απομακρύνσεως και αυτονομήσεως από τον Θεό**, διαιρεί και αποδιοργανώνει τους ανθρώπους. Αντίθετα το Άγιο Πνεύμα ενώνει τους ανθρώπους. Ισχυροποιεί τους δεσμούς αγάπης μεταξύ των, δημιουργεί σύμπνοια και αλληλεγγύη.

Περιγράφοντας την ζωή της πρώτης Χριστιανικής κοινότητας στις Πράξεις ο Ευαγγελιστής Λουκάς, αναφέρει ότι οι πρώτοι Χριστιανοί ήσαν αφοσιωμένοι στη διδασκαλία των Αποστόλων, στην μεταξύ τους επικοινωνία, στις προσευχές και

στην τέλεση της Θείας Ευχαριστίας (Πραξ. β´ 42). **Όλοι είχαν μια καρδιά και μια ψυχή** (Πραξ. δ´ 42). **Κανείς δεν θεωρούσε, ότι κάτι από τα υπάρχοντα του ήταν δικό του, αλλά όλα τα είχαν κοινά**. Ο λόγος του Θεού διαδίδονταν ταχύτατα και το πλήθος των μαθητών στην Ιερουσαλήμ αύξανε πολύ. Ακόμα και πολλοί Ιουδαίοι ιερείς αποδέχονταν την νέα πίστη (Πραξ. στ´ 7). **«Οἱ δέ μαθηταὶ ἐπληροῦντο χαρᾶς καὶ Πνεύματος Ἁγίου»**. **Ἡ σύμπνοια** των μαθητών, η μεταξύ τους αγάπη και η **χαρά της σωτηρίας**, ήταν αποτέλεσμα της χάριτος του Ἁγίου Πνεύματος.

Το Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἡ ψυχή της Εκκλησίας.

Το Ἅγιο Πνεῦμα ενώνει τους πιστούς μέσα στην Εκκλησία: Ὅπως λέει ο Απ. Παῦλος, **«καὶ γάρ ἐν ἐνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι, εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι, εἴτε ἐλεύθεροι καὶ πάντες εἰς ἓν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν»** (Α´ Κορ. ιβ´ 13) δηλ. όλοι οι πιστοί, γίναμε ἓνα σῶμα με το βάπτισμα και ὅλοι ποτιστήκαμε πνευματικά με το ἴδιο Ἅγιο Πνεῦμα (δηλ. η **ανακαίνιση** του πιστού γίνεται με το **Ἅγιο βάπτισμα** και η **πνευματική τροφοδοσία** του με το **Αγ. Πνεῦμα δια των μυστηρίων**). Εἶναι προφανές ὅτι δεν αρκεί η αναγέννηση του πιστού δια του βαπτίσματος. Εἶναι αναγκαία και η συνεχής πνευματική τροφοδοσία του με το σῶμα και το αἷμα του Χριστοῦ.

Χωρίς Ἅγιο Πνεῦμα δεν υπάρχει Εκκλησία. Η σύναξη των πιστών, χωρίς το Ἅγιο Πνεῦμα, καταντά να εἶναι ἓνας κοσμικός σύλλογος. Γι' αὐτό και ὅσες Χριστιανικές ομολογίες ἔχουν αποκοπεί ἀπὸ τον κύριο κορμό της Εκκλησίας και δεν ἔχουν μυστηριακή κοινωνία με αὐτήν, δεν μποροῦν να ονομάζονται Εκκλησίες. Εἶναι προφανές, ὅτι **δεν υπάρχουν πολλές Εκκλησίες ἀλλὰ μία**. Αὐτήν που ἱδρυσε ο Ἰησοῦς Χριστός, οἱ Απόστολοι και οἱ διάδοχοί τους, οἱ ιερεῖς και οἱ ἐπίσκοποι μέχρι σήμερα. Εἶναι ἡ **Ἀγία, Καθολική και Αποστολική** Ορθόδοξη **Εκκλησία**:

- Εἶναι **Ἀγία**, διότι Ἅγιος εἶναι ο ο ἱδρυτής και η κεφαλή της, ο Χριστός **Οἱ πιστοὶ ἀγιάζονται στο ποσοστό που μένουν ἐνωμένοι με τον Χριστό, δια των Μυστηρίων**.
- Εἶναι **Καθολική**, διότι περιέχει το πλήρωμα (σύνολο) της Αλήθειας και ὄχι μέρος αὐτῆς.
- Εἶναι **Αποστολική**, διότι εδράζεται πάνω στο κήρυγμα και την μαρτυρία των Αποστόλων και των διαδόχων τους, ὅσων δεν νόθευσαν ούτε στο ελάχιστο την Αλήθεια, που παρέλαβαν ἀπὸ τους προκατόχους των.

Η «**θεωρία των κλάδων**», που αναπτύχθηκε στον Προτεσταντικό κόσμο, δηλ. ὅτι οἱ διάφορες ομολογίες αποτελοῦν κλάδους ἐνός και του αὐτοῦ δένδρου, και τρόπον τινά ἀλληλοσυμπληρώνονται μεταξύ τους, δεν ἰσχύει, διότι δεν ἔχει Εκκλησιολογική βάση. Η μία και μόνη Εκκλησία, ὅπως εἶπαμε ἀνωτέρω, εἶναι ἡ **Ἀγία Καθολική** (διότι περιέχει το σύνολο της ἀλήθειας) και **Αποστολική, Ορθόδοξη Εκκλησία**. Εἶναι **ἡ μία και μόνη Εκκλησία, που ἱδρυσε ο Χριστός**,

στην οποία απέστειλε το Ἅγιο Πνεῦμα, την ημέρα της Πεντη-κοστής. Ἐκτοτε το Ἅγιο Πνεῦμα συνεχίζει το ἔργο του Χριστοῦ στη γη και δεν χρειάζεται ἄλλος **αντιπρόσωπός του** (Vicarius Christi) στη γη ἢ ἄλλος **ορατός αρχηγός** στην Εκκλησία. Ο Ἰησοῦς Χριστός εἶναι και θα παραμένει «**εἰς τοὺς αἰῶνας**» ἡ κεφαλὴ της Εκκλησίας. Οἱ ἐκάστοτε Ἐπίσκοποι εἶναι ἴσοι μεταξύ τους και «**κεῖνται εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ**» μόνο σε τοπικὸ ἐπίπεδο.

Ἡ αυτοαποκαλούμενη **Καθολικὴ Εκκλησία** (Ρωμαιοκαθολικὴ) μπορεῖ να χαρακτηριθεῖ ἐπιεικῶς **σχισματικὴ**, δηλ. εἰάν θεωρηθεῖ ὅτι ἡ διαφορὰ της ἀπὸ την υπόλοιπη Εκκλησία εἶναι μόνο διοικητικὴ. Στην πραγματικότητα ὅμως, εἶναι **αιρετικὴ**, γιὰ τους παρακάτω λόγους:

- διότι **αποκόπηκε δογματικὰ** ἀπὸ την μία Ἀγία του Χριστοῦ Εκκλησία, ἀφοῦ **εἰσήγαγε νέα δόγματα** (filioque, δόγμα της ἀσπίλου συλλήψεως της Θεοτόκου),
- **νέα ἤθη** (κληρικαλισμός, υποχρεωτικὴ ἀγαμία των κληρικών, κοσμικὴ ἐξουσία, πρωτεῖο και ἀλάθητο του Πάπα κ.λπ.) και
- **δεν ἔχει μυστηριακὴ κοινωνία με την Ὁρθόδοξη Ἀποστολικὴ Εκκλησία.**

Ὅσο γιὰ τις προτεσταντικὲς καλούμενες Εκκλησίες, **δεν ἔχουν Ἀποστολικὴ διαδοχὴ** στους «ποιμένας» τους, δεν ἔχουν σχεδόν μυστήρια και **ἐχουν περιπέσει σε ποικίλες πλάνες.**

Οἱ οὐσιαστικότερες πλάνες ὅλων των Προτεσταντῶν, εἶναι ὅτι:

α. δεν δέχονται «**μετουσίωση**» του ἄρτου και οἴνου της Ευχαριστίας σε «**σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ**», πράγμα που αποτελούσε διδασκαλία και πράξη της Εκκλησίας γιὰ δεκαπέντε περίπου αἰῶνες. Επομένως, οἱ Προτεστάντες δεν κοινωνοῦν Χριστό ἀλλὰ «ψωμί και κρασί» εἰς ἀνάμνηση του μυστικοῦ Δείπνου.

β. **ἔχουν καταργήσει το μυστήριο της μετανοίας και ἐξομολογήσεως**, το οποίο συνέστησε ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός μετὰ την Ἀνάστασή Του, με ἐιδικὴ εὐλογία που ἔδωσε στους μαθητὲς Του (βλ. Ἰωαν. κ' 22, 23). Επειδὴ ὅμως οἱ πιστοὶ τους αἰσθάνονται την ἀνάγκη της ἐξομολογήσεως, πολλές φορές αναγκάζονται να το εφαρμόσουν ὡς συμβουλευτικὴ μέθοδο.

γ. **δεν πιστεύουν στην ἄφεση ἁμαρτιῶν, την οποία ἐπιτελεῖ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δια τοῦ ἐπισκόπου ἢ τοῦ ἐντεταλμένου ἱερέως.** Δέχονται την **ἄφεση ἁμαρτιῶν** που πηγάζει ἀπὸ την Σταυρικὴ θυσία του Χριστοῦ και παρέχεται ἀπευθείας ἀπὸ τον Χριστό, χωρὶς την μεσολάβηση της Εκκλησίας και των ἱερέων. Βεβαίως τότε ἀκυρώνεται, **ἡ ἐιδικὴ εὐλογία του Χριστοῦ στους Ἀπόστόλους** μετὰ την Ἀνάστασή με την οποία τους ἔδωσε την χάρη να συγχωροῦν ἢ ὄχι τις ἁμαρτίες των Χριστιανῶν : «**Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. Ἄν τινων ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας ἀφίενται αὐτοῖς· ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται**» (Ἰωαν. κ' 22,23). Με τον τρόπο αὐτό **ἀκυρώνουν μιὰ μακραίωνη Παράδοση της Ἀποστολικῆς Εκκλησίας** (π.χ. **τους ἐιδικούς ἐπὶ της μετανοίας ἱερεῖς** της πρώτης

Εκκλησίας), **διαστρέφουν το ήθος της** και τελικά στερούν από τους πιστούς τους μια εκπληκτική δυνατότητα **αγιασμού, ψυχικής ιάσεως και πνευματικής προόδου**.

Οι συνέπειες των παρεκκλίσεων αυτών είναι οφθαλμοφανείς. **Δημιουργούν μόνο καλούς ανθρώπους, αλλά όχι Αγίους**. Δεν έχουν αγίους (με ορατά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, όπως π.χ. ιάσεις σωματικές και ψυχικές, αφθαρσία λειψάνων των αγίων), τους οποίους αναδεικνύει ο Θεός με πολλά «**θαυμαστά σημεία**», γι' αυτό και έχουν καταργήσει την τιμή προς τους αγίους. Το ακόμα πιο δραματικό είναι, ότι προσπαθούν να μειώσουν και αυτήν ακόμα την Υπεραγία Θεοτόκο, την οποία ο ίδιος ο Θεός, δια του Αρχαγγέλου Γαβριήλ ονόμασε «**Κεχαριτωμένη**» και «**εὐλογημένη ἐν γυναιξί**». Η Ορθόδοξη Εκκλησία, σε αντίθεση με την Ρωμαιοκαθολική, δεν λατρεύει την Παναγία, αλλά την τιμά περισσότερο από όλους τους Αγίους, διότι την ετίμησε.

Το Άγιο Πνεύμα ενώνει τους πιστούς σε ένα σώμα (Φιλιπ. Β'1). Το Άγιο Πνεύμα δημιουργεί τον σύνδεσμο της ενότητας και της κοινωνίας των πιστών στην πίστη, στην αγάπη και στην ελπίδα (Εφεσ. δ'3). **Γεμίζει τις καρδιές των ανθρώπων με αγάπη** (Ρωμ. δ'4), δημιουργεί σύνδεσμο ενότητας (Εφεσ. δ'4) στην παρούσα ζωή, και εγγύηση για την αφθαρσία και την αθανασία τους στην αιώνια ζωή (Β' Κορινθ. ε'5), την οποία δίνει ως **αρραβώνα** από την επίγεια ζωή.

Οι καρποί του Αγίου Πνεύματος

Στην γνωστή προσευχή της Επικλήσεως του Αγίου Πνεύματος, με την οποία αρχίζουμε κάθε ιερά ακολουθία το : «**Βασιλεῦ Οὐράνιε Παράκλητε, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας...**» το Άγιο Πνεύμα αποκαλείται «**θησαυρός τῶν ἀγαθῶν**» δηλ. δοτήρ πάντων των αγαθών δωρεών του Θεού.

Κατά τον **Αγ. Σεραφεΐμ του Σάρωφ** (1759 - 1833), έναν σχεδόν σύγχρονο Ρώσο μεγάλο Άγιο, η απόκτηση όμως του Αγίου Πνεύματος, πρέπει να είναι ο σκοπός της ζωής κάθε Χριστιανού. Διότι, όταν ο άνθρωπος καθαρίσει την ψυχή του από πάθη και κακούς λογισμούς, γίνεται **δοχείο και κατοικητήριο του Αγίου Πνεύματος**, το οποίο τότε εγκαθίσταται εντός του και αρχίζει να εργάζεται, δημιουργώντας τον «**καινόν άνθρωπον**» τον μορφοποιούμενον «**κατ' εἰκόνα Χριστοῦ**».

Ο Απ. Πάυλος περιγράφει στην προς Γαλάτας Επιστολήν του (Γαλ. ε' 22,23), τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος, όπως εκδηλώνονται στην ζωή του ανθρώπου: «**Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστίν, ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης** (καλοσύνη), **ἀγαθοσύνη** (αγαθότης), **πίστις, πραότης, ἐγκράτεια**».

Το Άγιο Πνεύμα εργάζεται μυστικά το έργο της σωτηρίας μας

Ο Απ. Παύλος στην προς τους Ρωμαίους επιστολή του (Ρωμ. η' 26) λέει ότι το Ἅγιο Πνεῦμα ἐρχεται βοηθός σε όλες τις αδυναμίες μας (**τό δέ Πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν**). Εμεῖς δεν ξέρουμε ούτε τι να ζητήσουμε από τον Θεό, ούτε πώς να προσευχηθούμε. Το Ἀγ. Πνεῦμα όμως μεσιτεύει στον Θεό για μας, με στεναγμούς που δεν μπορούν να εκφραστούν με λέξεις: **«τό γάρ τί προσευξώμεθα καθ' ὃ δεῖ οὐκ οἶδαμεν, ἀλλ' αὐτό τό Πνεῦμα, ὑπερευτυχάνει [2] ὑπέρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις»**. Και συνεχίζει: ότι ο Θεός που βλέπει τα βάθη της καρδιάς, ξέρει καλά τι θέλει να πει το Πνεῦμα, γιατί το Πνεῦμα μεσολαβεῖ για τους Αγίους, όπως ἀρέσει στον Θεό **«ὁ δέ ἐρευνῶν τās καρδιάς, οἶδε τί τό φρόνημα τοῦ Πνεύματος, ὅτι κατά Θεόν ἐντυχάνει ὑπέρ ἁγίων»** (Ρωμ. η' 27).

Με όλα αυτά το Ἅγιον Πνεῦμα, γεμίζει την καρδιά του πιστοῦ ἀνθρώπου. Τον κάνει να χαίρεται το **«μυστήριον της σωτηρίας»**[3] του (δηλ. της **«κατά Χριστόν» ολοκληρώσεώς του**), το οποίον επιτελεῖται **μυστικά** και **αθόρυβα** ἐντός του ὑπό του Ἀγίου Πνεύματος. Ο ἀνθρώπος που ἀνακαινίζεται συνεχώς με την χάρη του Ἀγ. Πνεύματος, δεν ἀντιμετωπίζει ποτέ το δίλημμα **«πίστη»** ή **«ἔργα»**, διότι όλα του τα ἔργα εἶναι καλά, αφού προέρχονται από καρδιά που ἀρδεύεται συνεχώς από το Ἅγιο Πνεῦμα.

Το Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι το «ὕδωρ τό ζῶν»

Την τελευταία ἡμέρα της εορτῆς της σκηνοπηγίας, που διαρκούσε 7 ἡμέρες και εορταζόταν στις αρχές Οκτωβρίου, ο Ιησοῦς στάθηκε στο μέσον του πλήθους που εἶχε κατακλύσει την πηγή του Σιλωάμ και εἶπε: **«Εάν τις διψᾷ ἐρχέσθω πρός με καί πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθώς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοί ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δέ εἶπε περί τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὐπω γάρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη»** (Ιωάν. ζ' 37-39) δηλ. «εάν κανεῖς διψά, ἄς ἐλθῇ σ' ἐμέ και ἄς πιῇ. Εκείνος που πιστεύει σε μένα, καθώς εἶπε η Γραφή, **θα τρέξουν από την κοιλιά του ποταμοί ζωντανού νερού**». Αυτό το εἶπε υπονοώντας το Ἅγιο Πνεῦμα, το οποίον θα ἐπαιρναν εκείνοι που θα πίστευαν σ' Αὐτόν. Διότι δεν εἶχε σταλεῖ ἀκόμα το Ἅγιο Πνεῦμα, ἐπειδή δεν εἶχε ἀκόμα ο Ιησοῦς δοξασθεῖ (ἀναληφθεῖ και καθίσει στα δεξιά του Πατρός στο θρόνο της Θεότητος)».

Τα λόγια αυτά ἐλέχθησαν ὑπό του Ιησοῦ την τελευταία ἡμέρα της εορτῆς της σκηνοπηγίας. Σήμερα, το γεγονός αὐτό, εορτάζεται την ἡμέρα της **Μεσοπεντηκοστής**. Οι ἀνθρώποι διψοῦν σήμερα και σε κάθε ἐποχή για ἀλήθεια, δικαιοσύνη, λύτρωση και σωτηρία. Θεϊκή δίψα αισθάνονται ὅλοι οι υγιεῖς ψυχικά ἀνθρώποι, που ποθοῦν για ὅλα τα μεγάλα και ἀληθινά, στα οποία ἀναπαύεται η ἀνθρώπινη ψυχή. Ο Ιησοῦς Χριστός εἶναι η πηγή του **«ζῶντος ὕδατος»**, που ὄχι μόνον ζωογονεῖ, καθαρίζει και ξεδιψάει πνευματικά τους ἀνθρώπους ἀλλά μετατρέπει και τους ἰδίους σε πηγές **«ζῶντος ὕδατος»**, ὅπως συνέβη με τους με τους μαθητές Του και τους διαδόχους των, ὁλων των ἐποχών.

Μέσα στην Εκκλησία οι πιστοὶ **τρέφονται** **πνευματικά**, καθαρίζονται με το σώμα και το αίμα του Χριστού, μέσω του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας. Μέσα στην Εκκλησία κατοικεί και δρα το Άγιο Πνεύμα, ο Παράκλητος. Αυτός μοιράζει στους πιστούς τα διάφορα χαρίσματα. Αυτός επιτελεί τα Μυστήρια.^[4] Αυτός συνεχίζει το έργο του Χριστού επί της γης. Αυτός συγκροτεί τον θεσμό της Εκκλησίας. Όποιος ζει «**ἐν Χριστῷ**» ζει και «**ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι**». Ο Απόστολος Παῦλος είχε φθάσει στο σημείο να λέει «**ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζεῖ δέ ἐν ἐμοί Χριστός**» (Γαλ. β' 20) δηλ. «δεν ζω πια ἐγώ, αλλά ζει μέσα μου ο Χριστός». Αυτό βεβαίως είναι μια ιδανική κατάσταση, στην οποία πρέπει να τείνει ο άνθρωπος, όταν αγωνίζεται να πετύχει τον σκοπό της ζωής -που του έθεσε εξ αρχής ο Δημιουργός- δηλ. «**τό καθ' ὁμοίωσιν**». Η «**ἀπόκτηση του Ἁγίου Πνεύματος**» όπως προείπαμε, πρέπει να είναι κατά τον Αγ. Σεραφείμ του Σάρωφ, ο σκοπός της ζωής του κάθε Χριστιανού, διότι το Άγιον Πνεύμα οδηγεί τον πιστό «**εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν**». Του αποκαλύπτει και του ερμηνεύει το πρόσωπον του Χριστού. **Χωρίς το Άγιο Πνεύμα ο άνθρωπος δεν κατανοεῖ ορθά τον Χριστό και το έργο Του** και υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να πλανηθεί. Η μη ορθή κατανόηση των λόγων και του έργου του Χριστού θέτει «**ἐν ἀμφιβόλῳ**» την σωτηρία του.

Το Άγιο Πνεύμα είναι η παρουσία και η «δύναμη τοῦ Θεοῦ» στον κόσμο.

Όπως ο Χριστός είναι η κεφαλή της Εκκλησίας, το Άγιο Πνεύμα είναι η **ψυχή** της και η **κινητήριος δύναμη** της. Αυτό, την ημέρα της Πεντηκοστής βάπτισε τους Αποστόλους με τις «**πύρινες γλώσσες**» και τους εξαπέστειλε να κατακτήσουν τον κόσμο ειρηνικά, βαπτίζοντας τους πιστούς «**εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**». Αυτό δημιούργησε ομολογητές και μάρτυρες, που με παρρησία ομολόγησαν Χριστόν «**σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα**» και αντιστάθηκαν σε βασιλεῖς και ηγεμόνες (πρβλ.: «**καί ἐπὶ ἡγεμόνας δέ καί βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καί τοῖς ἔθνεσιν**», (Ματθ. ι' 18). Το Άγιο Πνεύμα φώτισε τους Πατέρες και διδασκάλους της Εκκλησίας να ερμηνεύσουν «**ἀπλανῶς**» την Αγία Γραφή.

Εκτός από δύναμη μέσα στην Εκκλησία, ο Παράκλητος είναι το **πρόσωπο** που σκύβει με στοργή και αγάπη πάνω στα προβλήματα και στις αδυναμίες των ανθρώπων. Συντρέχει και προσεύχεται για τον καθένα μας, **ὄχι με λόγια**, για να μην μας μπερδέψει, **αλλά με στεναγμούς αλάλητους**^[5], μεσιτεύει στον Θεό για κάθε πόνο και οδύνη μας. (Ρωμ. η' 26). Δίνει φωτισμό και δυναμισμό για την επιτέλεση του αγαθού, αλλά και παρηγοριά σε κάθε δυσκολία μας. **Παράκλητος** άλλωστε σημαίνει **Παρηγορητής**.

Ο Θεός καθημερινά μας καλεί, δια του Ιησού Χριστού και του Ἁγίου Πνεύματος, στο δρόμο της σωτηρίας. Όλη η ζωή μας πρέπει να είναι μια πορεία «**ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι**» για την επίτευξη του «**τοῦ καθ' ὁμοίωσιν**». Μια πορεία στην οποία καλούμαστε, να νικήσουμε την κλίση μας προς το κακό, την «**εὐπερίστατη ἁμαρτία**» με την οποία μας δελεάζει ο κόσμος, να ξεπεράσουμε αβλαβώς τις

παγίδες που στήνει ο διάβολος σε κάθε μας βήμα. Με την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος αρχίζουμε από τώρα να προγευόμαστε τα «**ὑπεσχεμένα ἀγαθά**» της μελλούσης αιώνιας ζωής και να επιτυγχάνουμε υπέρβαση και αφοβία του θανάτου.

Συμπερασματικά, **το Ἅγιο Πνεῦμα, ἦλθε και παραμένει και σήμερα στην Εκκλησία. Θα παραμένει «εἰς τὸν αἰῶνα» σύμφωνα με την υπόσχεση του Χριστοῦ.** Εκείνο μας χαρίζει την χάρη των σωστικών μυστηρίων και το πλήθος των θείων χαρισμάτων προς οικοδομή των πιστών. Εκείνο αναδεικνύει, στερεώνει και χαριτώνει τους αγίους ποιμένες της Εκκλησίας. Εκείνο ενεργεί παντού με τις ἀκτιστες θείες ἐνέργειές Του, ὥστε ὅλοι οι ἄνθρωποι να γνωρίσουν την αλήθεια και να γίνουν μέτοχοι της σωτηρίας, που ο φιλόανθρωπος Κύριος μας Ιησούς Χριστός, χάρισε στο ανθρώπινο γένος.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Παλαιά και Καινή Διαθήκη.
2. Ἄρθρο της ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ της 15-6-2008.
3. Ανάτυπο από την εορτή των Αγίων Πάντων Ιερού Ναού Αγ. Ελευθερίου Ἀρεως.
4. Αρχιμ. Ηλία Μαστρογιαννόπουλου, «Ο Σωτήρ και ο Παράκλητος».

[1] Βαβέλ στα Εβραϊκά σημαίνει σύγχυση.

[2] **εντυγχάνω** υπέρ τινός σημαίνει ότι μεσιτεύω για κάποιον.

[3] **Σωτηρία** προέρχεται από την Ελληνική λέξη «**σῶος**», που σημαίνει **ὀλόκληρος** και **ἀκέραιος**». Επομένως **σωτηρία** σημαίνει ολοκλήρωση και «**Σωτηρία ἐν Χριστῷ**» σημαίνει **τελείωση του Χριστιανού με πρότυπο τον Χριστό.**

[4] Τα μυστήρια φαινομενικά επιτελούνται υπό των επισκόπων και των ιερέων. Αυτοί δανείζουν στον Θεό τα χέρια τους, τα πόδια τους, την φωνή τους, κ.λ.π. Τα μυστήρια τελούνται υπό του Αγίου Πνεύματος.

[5] Στεναγμούς που δεν μπορούν να εκφραστούν με λόγια